

Nove muzikalije 1. Slovenski napevi za čvetero in petero mešanih glasov, zložil *Anton Foerster*. 1. „Ah, ni le zemljica krasna?“ 2. „Domovina.“ 3. „Naše gore“ Partitura. Zvezek XVIII. V Ljubljani 1887. Cena? Na svetlo dala in založila „Glasbena Matica“. Natisnila Jos. Eberle in dr. na Dunaji.

Takšen je naslov krasno tiskanemu zvezku, v katerem se nahajajo trije napevi k zgoraj navedenim tekstom. Ime g. skladatelja je tako slavnoznano, da že popolnoma zadostuje vsaki njegovi skladbi njegovo ime. Prijetna dolžnost pa nam je izpregovoriti posebej o teh skladbah: Harmonizacija je tako vzgledna, da si boljše misliti ne moremo. Osebito nam je poudarjati živahnost v izpeljavi glasov, katerih vsak záse postopa samostalno; v skupnosti pa se skladbe take glasé nenavadno lepó. Najlepši, a tudi najtežji je tretji napév. Glasovski postopi v basu imajo tu velik pomen; sploh pa je v tem napevu nakopičene mnogo krasne glasbe, katera spričuje, kako prosto se sloveči skladatelj giblje v vsaki glasbeni stroki. Kar pa se tiče glasbenih motivov, zdi se nam, da je vir, iz katerega g. Foerster zajema, neusahljiv Glasbo v napevih odlikuje posebno še to, da je tekstom tako prikladna, kakor bi bila iz njih izrastla, t. j., povsem je slovanskega duha. G. skladatelj se celó ne boji uvesti akordov, ki se rabijo v cerkveni glasbi, kajti njemu je dobro znano, da posamezni akordi ali pa celi takti ne določijo napevu značaja, marveč le skupnost in celotna oblika. Komur je ležeče na tem, da se glasbeno izobrazí, naj nikar ne zamudi študirati glasbe Foersterjevega veleuma; iz svoje iskušnje zatrjujemo, da nikomur truda ne bo žal. Pevskim zborom pa resno priporočamo, naj se vadijo takih napevov, ki imajo v sebi kaj glasbe, ne pa samih pén. Vzgleadni zvezek naj si torej omisli vsak glasbenik.

II. Slovenski napevi za čvetero in petero glasov, zložil *Anton Nedvčd* 1. „Ob-lakom“. 2. „Na goro“. 3. „Nazaj v planinski raj!“ Partitura. Zvezek XVII. V Ljubljani 1887. Cena? Na svetlo dala in založila „Glasbena Matica“. Natisnila Jož. Eberle in dr. na Dunaji.

Harmonizacija g. skladateljeva je bistveno drugačna od Foersterjeve. V tem, da išče zadnji množino akordov v pravilni sestavi, postopa g. Nedvčd rad tako, da harmonijo stavi nad ležečim basom in si v preslednosti harmonične máse dovoljuje več prostosti. V obče pa moramo trditi, da je harmonizacija v tem zvezku pristna in umetna. Za harmonizacijo v mešanem zboru preostaja skladatelju več prostora med posameznimi glasovi; zatorej se tu skladatelj prosteje giblje ter glasovom lože več gibčnosti da. Pozna pa se tudi, da vpliva na slovečega g. skladatelja glasba starih klasikov, ker uvaja v napevih lep zadržek terce, potem množino lepih akordov, kakeršnih ni rabil do zdaj. Najlepši napév ima št. 3. Značajno poudarjena je tukaj beseda „zakaj“. Žal, da se tekst prilega bolje samospevu, kakor mogočnemu zboru, ker opeva zgolj želje jedne osebe, a glasbi, ki se mogočno vije pa tekstu, vendar ni v kvačo. Iz skladateljevih napevov veje nam prijetno tako zvani „ljudski ton“; zatorej se nam njegove skladbe radi pri-kupijo in pri nas udomačijo. Zvezek priporočamo preiskreno.

III. Slovečemu skladatelju, gospodu Antoninu Dvořaku posvečeno. Milotinke. Besede dr. Gr. Krekove. Samospevi za visok glas, zložil Fran Gerbič. Op. 28. 1. „Skupaj sva pri oknu stala“. 2. „Sklépala roke si bele“. 3. „Želel bi, da bil bi ptica“. Izdala in založila „Glasb. Matica“ v Ljubljani 1887. Natisnila J. Eberle in dr. na Dunaji.

Sloveči glasbeni vodja hamburški, Telemann, je rekel: „Ein rechter Musiker muss auch den Brot- und Fleischtarifzettel in Musik setzen können“. Te besede so nam hodile na misel, ko smo pregledovali lepi zvezek samospevov in smo videli, da se je naš slavni glasbenik za zaljubljene tekste tako ogrel, da jim je dal kaj primerne in lepe napeve. Glas se spremlja na klavirji, kar pa niti v naslovu, niti v začetku napevov ni zabeleženo.

G. skladateljeva glasba, katero poznamo kot dovršeno v obliki in fakturi, priporoča se vrlo že sama.

IV. *Slavnostna himna* zlatomašniku svetemu Očetu, Papežu, Leonu XIII. Za mešani ali moški zbor s spremljavo orgelj, zložil Ig. Hladnik. Op. 8. Čisti dohodek je namenjen „študentovski kuhinji“ v Ljubljani. Založil skladatelj. Tisek Blaznikov. V Ljubljani 1887. Cena 30 kr.

Ne zlagamo se z ónimi, ki so tej himni vrednost odrekli. Koliko pa neki velja izjava glasbenikov, katerim vsa glasba obstaja v toniki in dominantni dur-tona, iz katerih se kaj lahko napravi novošegni „didldumdaj“, katerega nam bi radi vrinili naši fanatiki v cerkev, šolo in dom? — Himna je v vsacem oziru dobra; ne poimanjkuje ji niti umetnosti, niti značajnosti. Orglje imajo obligatni pedal; zato je spremljevanje na orgljah precej težavno in zahteva vrlega organista. Da bi postala himna vsem glasbenim krogom pristopna, svetujemo g. skladatelju, naj bi jo priredil v lažji obliki in za spremljavo na klavirji. Radi pripoznavamo g. skladatelju redke glasbeni talent ter mu čestitamo na lepi himni.

D. Fajgelj.

»Gorski odmevi«, čveteroglasne pesmi, zložil H. Volarič, op. 6. Založil skladatelj. Natisnili J. Blaznikovi nasledniki v Ljubljani. Cena 70 kr. (po pošti 75 kr.). Takó je naslov lični zbirki skladeb, koje so prišle na svetlo pred nekoliko tedni. O Volariču je le jeden glas: da je za glasbo *izredno nadarjen*. Jaz pa za svojo osebo trdim — in menda se ne motim — da, kar je bil rajni Pagliaruzzi na pesniškem polji, to nam je vrli njegov krajan na *glasbenem*. Žal, da dičnemu mlademu skladatelju ni dano, da bi živel v kakem mestu, kjer bi se mogel v svoji stroki popolnjevati; in kjer bi morda našel strokovnjaškega pravega prijatelja, kateri bi ga vodil po poti, ki mu jo je odmerila — Evterpa. A kaj se hoče! Volarič je učitelj, učitelj na — *Primorskem*! In, ker je tudi g. Volarič rojen „pod nezgodno zvezdo“, vidimo, da se vrli ta talent nalik nekaterim drugim prav zmožnim tovarišem izgublja v mali vasi, kjer mu materialno stanje ni ugodno, niti se mu ne nudi prilika, da bi se njegov talent takó razvijal, kakor bi se lahko v veselejših razmerah.

Toda pustimo te jeremijade ter pogledjmo nekoliko поблиže najnovejše njegovo delo! To obseza na 21. straneh naslednje skladbe: A) Moški zbori: 1. *Trobojníci* (besede J. Kržišnikove); 2. *Kukavica* (besede Stritarjeve); 3. *Za dom* (besede Bojanove); 4. *Njen venček* (besede Baptistove); 5. *Izgubljeni cvet* (besede S. Gregorčičeve); 5. *Briska budnica* (besede Jakoslavove). B) Mešani zbori: 1. *Le pevaj, ptičica* (besede A. Kodrove); 2. *Rožici* (besede Baptistove); 3. *Slovan na dan!* (besede —? —) 4. *Pri zibelí* (besede A. Pinove); 5. *Lehko noč!* (besede —? —).

Skladba „Izgubljeni cvet“ je posvečena „slavnemu pevskeemu zboru v Privačini“; „Briska budnica“ veleč. gosp. Andreju Žnidarčiču, „Lehko noč“ pa gosp. Ivanu Kranjcu.

Znana umetelnica, gospá Lucila Podgornikova, trdi o teh skladbah, da so zvršene v obče marljivo, pa da nekatere niso primerne podstavljenemu tekstu. Ne oporekam povsem velecenjeni umetelnici; vendar zdi se mi, da čestita gospá v takem oziru sploh sodi preozkosrčno, kar je pokazala tudi s svojo sodbo o večnolepem in vedno navdušujočem Jenkovem „*Napreji*“, kateremu je očitala isto nedostatnost. Opomniti moram vendar, da iz nekatere teh Volaričevih skladeb veje nekaj cerkvenega.

A naj označim vsako skladbo posebej!

„*Trobojníci*“ je jako lep, krepak in tekstu primeren zbor, ki bode povsodi ugajal. Pohvalno se moram izraziti tudi o „*Kukavici*“, v kateri skladatelj mojsterski izraza kukavičino kukanje. Istinito, človeku poslušajočemu to skladbo, zdi se, da je v gozdu ter mu na uho zveni kukavičin „ku-ku!“ — Ognjevit in krasen zbor je „*Za dom*“, véren tolmač pesnikovih čutov. — „*Njen venček*“ pa mi ne ugaja, dasi je muzikalno-pravilen;